

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Robert Pelewicz
Protokolant:	Natasza Żak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Kraków - Podgórze Katarzyny Zalewskiej

po rozpoznaniu w sprawie D. A. (A.), syna C. i S. z domu M., urodzonego w dniu (...) w K., podejrzanego o popełnienie przestępstw z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

zażalenia wniesionego przez obrońcę podejrzanego adw. P. M.

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt VI Kp 1265/22, o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego D. A.,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Wobec D. A. – podejrzanego o popełnienie przestępstw z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i zatrzymanego w dniu 14 grudnia 2021 r. o godz. 6:00 – środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania został zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Podgórze w Krakowie z dnia 15 grudnia 2021 r. sygn. akt II Kp 1248/21/P, a następnie jego stosowanie zostało przedłużone postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 10 marca 2022 r. sygn. akt VI Kp 523/22, utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 kwietnia 2022 r. sygn. akt II AKz 241/22, na okres do dnia 12 czerwca 2022 r. godz. 6:00. Uzasadnieniem zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego wobec podejrzanego była obawa ucieczki lub ukrycia się, jak również mactwa procesowego z jego strony, a ponadto obawa utrudniania postępowania wynikająca z zagrożenia surową karą. Z kolei podstawą przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania była obawa ucieczki lub ukrycia się, a ponadto obawa utrudniania postępowania wynikająca z zagrożenia surową karą.

W dniu 31 maja 2022 r. do Sądu Okręgowego w Krakowie wpłynął wniosek prokuratora o przedłużenie stosowania wobec podejrzanego D. A. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na kolejny oznaczony czas, tj. do dnia 10 września 2022 r. godz. 6:00. W uzasadnieniu wniosku prokurator podkreślił, iż zebrany dotychczas materiał dowodowy w wysokim stopniu uprawdopodobnia popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu czynów. Tym samym w ocenie autora wniosku spełniona jest przesłanka ogólna, ujęta w przepisie art. 249 § 1 k.p.k., uzasadniająca dalsze stosowanie tymczasowego aresztowania wobec D. A., a nadto nadal aktualne pozostają przesłanki szczególnie określone w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k.

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 7 czerwca 2022 r., sygn. akt VI Kp 1265/22, przedłużono wobec D. A. stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na kolejny oznaczony czas, tj. do dnia 10 września 2022 r. godz. 6:00. W uzasadnieniu postanowienia podkreślono, iż biorąc pod uwagę obecny etap postępowania i poczynione dotąd ustalenia faktyczne, nadal zachodzi uzasadniona obawa, że przebywając na wolności podejrzany ukryje się, a przesłanka ta pozostaje w ścisłym związku z kolejną przesłanką szczególną uzasadniającą dalsze stosowanie w tym postępowaniu izolacyjnego środka zapobiegawczego, tj. z przesłanką w postaci grożącej D. A. surowej kary pozbawienia wolności za zarzucane mu czyny, w szczególności za czyn kwalifikowany z art. 280 § 2 k.k., który stanowi zbrodnię. Podkreślono, że od wydania ostatecznej decyzji w przedmiocie tymczasowego aresztowania materiał dowodowy został uzupełniony, w szczególności wykonane zostały czynności z podejrzanym D. A., niemniej jednak nie zdołano wykonać wszystkich czynności pozwalających na zakończenie postępowania w tej sprawie.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem obrońca podejrzanego D. A., zarzucając:

1) naruszenie przepisu art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez błędne przyjęcie, że potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jest uzasadniona obawą ucieczki lub ukrywania się podejrzanego, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że obawa taka nie istnieje bądź też jest jedynie hipotetyczna;

2) naruszenie przepisu art. 258 § 2 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jest uzasadniona grożącą podejrzanemu surową karą, podczas gdy kara, która rzeczywiście i realnie może być podejrzanemu wymierzona (a nie jedynie kara abstrakcyjna wynikająca z zagrożenia ustawowego), nie jest tego rodzaju, aby mogła skłonić podejrzanego do bezprawnego wpływania na prawidłowy tok postępowania;

3) naruszenie przepisu art. 249 § 1 k.p.k. w związku z art. 257 § 1 k.p.k., poprzez wadliwe przyjęcie w powyższych okolicznościach, iż jedynym środkiem zapobiegawczym, który może skutecznie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania, jest tymczasowe aresztowanie, podczas gdy z okoliczności sprawy wynika, że zastosowanie środka o charakterze nieizolacyjnym byłoby wystarczające i bardziej adekwatne.

W konkluzji zażalenia obrońca podejrzanego wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i uchylenie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, ewentualnie o zmianę postanowienia i zastosowanie w miejsce tymczasowego aresztowania innego środka zapobiegawczego o charakterze nieizolacyjnym, w szczególności dozoru policyjnego oraz zakazu opuszczania kraju, połączonego z zatrzymaniem podejrzanemu paszportu lub zakazem wydania takiego dokumentu.

Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdził, co następuje.

Zażalenie obrońcy podejrzanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Analizując sytuację procesową podejrzanego D. A. w kontekście zarzutów zażalenia, to pierwszej kolejności podkreślić należy, że każde przedłużanie tymczasowego aresztowania jest decyzją procesową autonomiczną wobec tej, która została podjęta poprzednio w przedmiocie zastosowania tego środka zapobiegawczego oraz uprzednich decyzji procesowych o jego przedłużeniu (zob. postanowienie SA w Krakowie z 06.03.2018., II AKz 104/18, Legalis 1856015). Nie budzi więc wątpliwości w realiach rozpoznawanej sprawy konieczność weryfikacji podstaw stosowania tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D. A., zarówno w kontekście istnienia przesłanek pozytywnych ogólnych z art. 249 k.p.k., jak i pozytywnych szczególnych z art. 258 k.p.k., a także wystąpienia negatywnych przesłanek szczególnych z art. 259 k.p.k., albowiem zaistnienie negatywnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania powinno skutkować odstąpieniem od zastosowania izolacji w ramach tego środka zapobiegawczego, a jeśli występują podstawy faktyczne i prawne - zastosowaniem innego środka zapobiegawczego. Ponadto przepis art. 257 § 1 k.p.k. wyrażający dyrektywę minimalizacji tymczasowego aresztowania, stosownie do której izolacja w ramach aresztu powinna być stosowana w ostateczności, gdy inne (wolnościowe) środki zapobiegawcze nie

będą w stanie zabezpieczyć prawidłowego toku postępowania karnego - nakłada zarówno na sąd stosujący, jak i przedłużający tymczasowe aresztowanie, obowiązek rozważenia, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego konieczne jest stosowanie tymczasowego aresztowania, czy też wystarczający jest inny środek o charakterze wolnościowym. W konsekwencji, gdy okoliczności sprawy zmieniły się w taki sposób, że wystarczające jest dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania stosowanie innych środków zapobiegawczych, tymczasowe aresztowanie należy niezwłocznie zmienić na inny środek zapobiegawczy.

Przypomnieć więc w powyższym kontekście trzeba, że obowiązek przedstawienia dowodów świadczących o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez D. A. zarzucanych mu przestępstw z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz przytoczenie okoliczności wskazujących na istnienie podstaw i konieczność stosowania tymczasowego aresztowania, o których mowa w art. 251 § 3 k.p.k., odnosi się nie tylko do postanowienia o zastosowaniu tego środka zapobiegawczego, ale również do rozstrzygnięcia podejmowanego na wniosek prokuratora w trybie art. 263 § 2 k.p.k. o przedłużeniu aresztu i wymusza na sądzie szczególnie wnikliwą ocenę konieczności stosowania tymczasowego aresztowania po wydaniu pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji, przy uwzględnieniu, czy w okolicznościach konkretnej sprawy istnieje realne zagrożenie dla przebiegu postępowania, wolności i praw innych osób, jak również bezpieczeństwa publicznego.

W realiach rozpoznawanej sprawy - wbrew zarzutom skarżącego obrońcy podejrzanego - wymaga wyeksponowania, iż tak jak w poprzednich decyzjach procesowych o zastosowaniu, a następnie przedłużeniu w dniu 10 marca 2022 r. aresztu w sprawie Sądu Okręgowego w Krakowie, sygn. akt VI Kp 523/22 (a także i Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8 kwietnia 2022 r., sygn. akt II AKz 241/22), tak i na obecnym etapie postępowania przygotowawczego brak jest podstaw do kwestionowania ogólnej podstawy dowodowej, określonej w art. 249 § 1 k.p.k. Mając na uwadze tę okoliczność (a zwłaszcza materiał dowodowy wskazany w części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia), uznać należało, że wykazanie dowodowe dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez D. A. zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw nie budzi wątpliwości, a konieczność zabezpieczenia dalszego prawidłowego toku procesu jest bezsporna. Wynika to przede wszystkim z analizy:

- zeznań świadków: A. K. (tom I: k. 1-4, k. 54-55), G. T. (tom I k. 8-9), W. S. (tom I k. 11-12), wespół z treścią wyjaśnień podejrzanego D. A. (tom II k. 242-243);
- opinii Laboratorium Kryminalistycznego Komendy Wojewódzkiej w K. z zakresu traseologii nr AKE.5480.3683.21.TR oraz badań chemicznych AKE.5480.3664.21.CH (tom II k.302-331, k.335-337);
- opinii sądowo-psychiatrycznej (tom II k. 295-298);
- protokołu oględzin rzeczy – zapisu wizyjnego (tom I k. 164-168);
- protokołu przeszukania lokalu (tom I k. 180-183).

Uwzględniając zatem zasady doświadczenia życiowego, jak i charakter oceny materiału dowodowego, który na etapie stosowania środka zapobiegawczego nie musi być pozbawiony luk, to stanowisko skarżącego akcentującego, iż nie uprawdopodobniono popełnienia przez podejrzanego D. A. przestępstw z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w dalszym ciągu jawi się jako przedwcześnie. Także i w toku postępowania międzyinstancyjnego wywołanego zażaleniem nie ujawniono żadnych dowodów, które skutkowałyby dezaktualizacją argumentacji przedstawianej w poprzednich postanowieniach o zastosowaniu i przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec D. A.. Ponowna analiza zgromadzonego do tej pory materiału dowodowego w konfrontacji z zażaleniem oraz uzasadnieniem zaskarżonego orzeczenia, prowadzi do pełnego potwierdzenia ustaleń w kontekście treści art. 249 § 1 k.p.k. Zauważenia przy tym wymaga, że celem postępowania incydentalnego w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych nie jest merytoryczna ocena dowodów zgromadzonych w sprawie i ustalenie czy oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, a jedynie rozważenie czy dowody te stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim mowa w art. 249 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 26.11.2003., WZ 59/03, Legalis 98416), gdyż w postępowaniu w przedmiocie każdego środka zapobiegawczego

rola sądu ogranicza się do zweryfikowania istnienia ustawowych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, a nie obejmuje badania sprawstwa oskarżonego. W rozpoznawanym zakresie - a więc postępowaniu incydentalnym prowadzonym w trybie art. 263 § 2 k.p.k. w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego D. A. - niedopuszczalne byłoby rozstrzygnięcie, które z wymienionych najpierw w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów, a następnie w postanowieniach sądowych o zastosowaniu i przedłużaniu aresztu, źródeł dowodowych są wiarygodne, a które godne wiary nie są (postanowienie SA w Krakowie z 09.08.2018., II AKz 405/18, KZS 2018/9/32).

Analiza akt postępowania przygotowawczego prowadzi również do słuszności stanowiska przyjętego w zaskarżonym postanowieniu, że w sprawie nadal występują szczególne przesłanki stosowania izolacji D. A. w ramach tymczasowego aresztowania, a przewidziane w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k. oraz w art. 263 § 2 k.p.k.

Zarzucając naruszenie art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. skarżący koncentruje się na twierdzeniu, że „obawa ucieczki lub ukrywania się podejrzanego nie istnieje, bądź też jest jedynie hipotetyczna”, bagatelizując, że aktualnie D. A. nie ma stałego miejsca pobytu, co jest przecież jedną z okoliczności wprost wymienianych w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. Nie łączy go też z określonym miejscem żadne więzy zawodowe czy rodzinne. Podejrzanemu nie ma też zameldowania, umowa najmu mieszkania została mu wypowiedziana z powodu zaległości czynszowych, zaś poprzednie mieszkanie, którego był właścicielem, sprzedał. Ponadto przed osadzeniem w areszcie podejrzanemu nie pracował, jak również nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna. A przecież do przyjęcia przesłanki z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. nie jest konieczne dokonanie ustaleń, z których wynikałoby, iż podejrzanemu z całą pewnością podejmie próbę takich działań, wystarczająca jest w tym zakresie uzasadniona obawa nastąpienia takich działań (zob. postanowienie SN z 11.05.2017., WZ 6/17, LEX 428321).

Dlatego uwagi obrońcy, co do hipotetyczności tej przesłanki należy uznać za całkowicie niesłuszne. Nie ma przy tym znaczenia, iż podejrzanemu przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów, gdyż w żaden sposób nie świadczy to o tym, iż nie zechce uniknąć odpowiedzialności lub przynajmniej odsunąć ją w czasie i podporządkuje się ewentualnemu skazującemu go niekorzystnemu rozstrzygnięciu. Wskazane okoliczności świadczą o tym, że podejrzanemu nie ma swojego ośrodka życiowego zlokalizowanego w jednym miejscu, nie jest związany z żadną miejscowością, ani instytucją więzami zawodowymi, czy też rodzinnymi, sam nie założył rodziny, a z najbliższymi członkami rodziny nie utrzymywał bliższego kontaktu (z ojcem i bratem). Oznacza to, że Sąd Okręgowy w części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia dokładnie wykazał, co pozwala na wnioskowanie o występowaniu przesłanki szczególnej określonej w art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. Wprawdzie warunkiem stosowania środków zapobiegawczych nie jest to czy podejrzanemu podjął już próbę określonych (bezprawnych) działań. Chodzi tu bowiem właśnie o jej hipotetyczny charakter, a więc jedynie o ustalenie czy może się on w ten sposób zachować, a nie o to czy już tak postąpił (zob. postanowienie SA w Krakowie z 13.10.2005., II AKz 366/05, KZS 2005/10/29).

Kwestionując natomiast istnienie przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. skarżący podnosi w zażaleniu jedynie tyle, iż „kara, która rzeczywiście i realnie może być podejrzanemu wymierzona (a nie jedynie kara abstrakcyjna wynikająca z zagrożenia ustawowego) nie jest tego rodzaju, aby mogła skłonić podejrzanego do bezprawnego wpływania na prawidłowy tok postępowania”. W kontekście przedstawionych przez obrońcę podejrzanego okoliczności trzeba więc w pierwszej kolejności podkreślić, że nie może budzić wątpliwości to, iż art. 258 § 2 k.p.k. stanowi samodzielną podstawę do stosowania tymczasowego aresztowania – oczywiście przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. (postanowienie SA w Krakowie z 02.03.2018., II AKz 87/18 LEX 2453746). W treści art. 258 § 2 k.p.k. chodzi bowiem nie o samą surowość grożącej oskarżonemu kary lecz o wynikającą z niej obawę utrudniania postępowania celem uniknięcia czy odsunięcia w czasie odpowiedzialności karnej i konieczności odbycia kary. Z przepisu art. 258 § 2 k.p.k. wynika, że jeżeli oskarżonemu zarzuca się popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą.

W konsekwencji nie można podzielić zapatrywań skarżącego co do tego, iż podejrzanemu taka surowa kara realnie nie grozi. Choć rzeczywiście podejrzanemu przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, a uprzednio nie był karany,

to jednak na wymiar kary wpływ będą miały także inne okoliczności – m.in. stopień winy oraz społecznej szkodliwości zarzucanego czynu (czynów), a więc choćby wysokość szkody, postać zamiaru i motywacja. Przedwczesne jest przy tym doszukiwanie się na obecnym etapie postępowania karnego podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Nie można więc już teraz racjonalnie przesądzać, że kara ta nie zostanie wymierzona powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Dodać trzeba, że nawet gdyby przyjąć, iż podejrzanemu ewentualnie został ostatecznie przypisany czyn z art. 280 § 1 k.k., to i tak zagrożenie karą nim przewidziane (od 2 do 12 lat pozbawienia wolności) spełnia wymagania art. 258 § 2 k.p.k.

Nie można także zapominać, że w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż obawa wynikająca z możliwości orzeczenia surowej kary pozbawienia wolności, jako samodzielna przesłanka stosowania aresztu, ma charakter domniemania prawnego i nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby podejrzany w przeszłości podejmował już działania destabilizujące tok postępowania. Stwierdziwszy zatem zagrożenie surową karą sąd może stosować środek zapobiegawczy nawet wówczas, gdy z materiału dowodowego nie wynika, by podejrzany podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania, czy to poprzez próby matactwa czy ukrywania się lub ucieczki. Źródłem obaw w tym zakresie jest bowiem wyłącznie groźba wymierzenia surowej kary (postanowienie SN z 26.02.2019., II KK 178/18, Legalis 1879491). Wymaga podkreślenia w tym miejscu, że i orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej ETPC) dopuszcza pozbawienie wolności człowieka tylko i wyłącznie na podstawie pozytywnej przesłanki szczególnej z art. 258 § 2 k.p.k., jako samoistnej podstawy izolacji oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania, stwierdzając nawet, że surowość wyroku, jaki może zapaść w przyszłości i związany z nim ciężar gatunkowy stawianych zarzutów daje organom krajowym uzasadnioną podstawę do przyjęcia ryzyka ucieczki, a nawet popełnienia ponownego przestępstwa. ETPC orzekł tak w sprawach przeciwko Polsce (skarga 44722/98 i skarga 24205/06), na gruncie art. 5 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm. - dalej EKPC). Nie ma więc wątpliwości, iż na gruncie prawa międzynarodowego praw człowieka ETPC akceptuje funkcjonowanie szczególnego domniemania wynikającego z prognozowanej kary w kontekście ciężaru zarzutów.

W kontekście wykazania istnienia przesłanki z art. 263 § 2 k.p.k. i zarzutu skarżącego, niezbędne jest podkreślenie, że ustawodawca nie formułuje warunku szczególnych okoliczności przez które sprawy nie można było ukończyć postępowania przygotowawczego w terminie 3 miesięcy, gdyż takimi właściwościami ma się charakteryzować konkretna sprawa, jako zespół wymagających przeprowadzenia czynności procesowych warunkujących ujawnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia. Oznacza to, że szczególne okoliczności sprawy mogą być uwarunkowane różnymi wyjątkowymi trudnościami proceduralnymi, a więc także w zakresie techniczno - kryminalistycznej rekonstrukcji konkretnego zdarzenia stanowiącego przedmiot postępowania, w związku z wielością i treścią różnorodnością gromadzonego materiału dowodowego. Pojęcie to odnosi się do takiego układu procesowego, w którym ponadstandardowy stopień skomplikowania procesu poznawczego determinowany jest dużą liczbą złożonych czynności dowodowych wymagających realizacji poprzez czasochłonne działania wykrywcze i badawcze. Nie powinno więc budzić wątpliwości, zwłaszcza w kontekście czynności opisanych we wniosku prokuratora i zaakceptowanych przez Sąd w zaskarżonym postanowieniu, że przedmiotowa sprawa należy bez wątpienia do spraw trudnych i obszernych dowodowo o wciąż uzupełnianym materiale dowodowym. Taki właśnie charakter sprawy oraz pozostałe do wykonania, a zarazem niezbędne, czynności dowodowe determinują potrzebę dalszego zabezpieczenia procesu karnego przed utrudnieniem jego przebiegu poprzez stosowanie tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego D. A., w rozumieniu art. 263 § 2 k.p.k.

W tym miejscu należy wskazać za Sądem Okręgowym, że w okresie stosowania wobec podejrzanego izolacyjnego środka zapobiegawczego prokurator przeprowadził liczne czynności procesowe i czynił to bez opieszałości, natomiast z uwagi na okoliczności obiektywne nie był w stanie skompletować materiału dowodowego. W tych okolicznościach należy zgodzić się z Sądem Okręgowym, iż konieczne jest uzupełnienie materiału dowodowego w kierunku i w sposób wskazany we wniosku o przedłużenie stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, co w konsekwencji pozwoli na przeprowadzenie dalszych czynności, w tym z udziałem podejrzanego. Podkreślenia także wymaga, że mająca zostać sporządzona opinia z zakresu broni palnej i balistyki pozwoli w tej sprawie poczynić pewne ustalenia co do charakteru

przedmiotu, którym podejrzany miał się posłużyć przy popełnieniu jednego z zarzucanych mu czynów, a tym samym zweryfikować prawidłowość przyjętej kwalifikacji prawnej tego czynu z art. 280 § 2 k.k. Oznacza to także, iż czas na jaki został przedłużony środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania nie jest nadmierny i powinien być wystarczający dla wykonania przez prokuratora koniecznych czynności dowodowych.

Mając powyższe na uwadze, a zwłaszcza uwzględniając intensywność obaw wskazanych powyżej, oczywistym jest, że tok postępowania karnego, toczącego się w niniejszej sprawie, musi być na etapie postępowania przygotowawczego skutecznie zabezpieczony i - uwzględniając charakter oraz intensywność opisanych powyżej obaw - tylko dalsze tymczasowe aresztowanie D. A. jest w stanie sprostać tym wymogom. Żaden inny środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym nie jest w stanie zapewnić prawidłowego toku prowadzonego postępowania. A zatem – wbrew zarzutom obrońcy podejrzanego - w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dyspozycji art. 257 k.p.k., który zawiera tzw. dyrektywę adaptacji środka zapobiegawczego do sytuacji procesowej oskarżonego, wyrażającą się w nakazie dokonywania przez sąd oceny potrzeby oraz celowości utrzymywania środka zapobiegawczego, a zwłaszcza tymczasowego aresztowania, oraz - w konsekwencji - uchylecia lub zmiany tego środka w chwili, gdy ustaną przyczyny jego zastosowania (J. Kosonoga, Dyrektywa adaptacji środka zapobiegawczego do sytuacji procesowej, Prokuratura i Prawo 2003/12, s. 64-72; J. Skorupka (w:) Kodeks postępowania karnego. Komentarz, red. J. Skorupka, 2016, s. 570). Oczywistym jest przecież, że z punktu widzenia normatywnego i faktycznego, organ procesowy ma obowiązek ciągłego kontrolowania zasadności stosowania środka zapobiegawczego i gdy tylko dojdzie do wniosku, że jego utrzymywanie jest nieuzasadnione, jest zobligowany do jego uchylecia lub zmiany. Tak więc w realiach rozpoznawanej sprawy istnienie w momencie podejmowania decyzji procesowej o przedłużeniu tymczasowego aresztowania przesłanek do dalszego stosowania tego najostrzejszego środka zapobiegawczego nie oznacza bowiem zwolnienia prokuratora od obowiązku ciągłej kontroli zasadności stosowania tego środka (zob. wyrok SN z 24.01.2007., II KK 152/06, LEX 249199).

Na zakończenie trzeba wskazać, że brak jest w sytuacji procesowej podejrzanego D. A. negatywnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania określonych w art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. Brak jest bowiem podstaw faktycznych do twierdzenia, że izolacja oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania stwarza realne zagrożenia dla jego życia i zdrowia. W konsekwencji, zarówno sytuacja osobista, jak i procesowa oskarżonego, nie stanowi poważnego niebezpieczeństwa dla jego zdrowia lub życia (argument z art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k.), ani też nie niesie ze sobą wyjątkowo ciężkich skutków dla niego lub jego najbliższej rodziny (argument z art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k.). Nie można przy tym zapominać, iż uchylenie tymczasowego aresztowania nie może nastąpić w każdym wypadku wystąpienia skutków niekorzystnych dla aresztowanego lub jego najbliższych, ale tylko wtedy gdy skutki te są wyjątkowo ciężkie, a fakty je uzasadniające są wykazane, przy czym wykazanie ich obciąża stronę, która domaga się ich zastosowania i w konsekwencji to na oskarżonym lub na jego obrońcy ciąży obowiązek przedstawienia i udowodnienia okoliczności w tej materii. Nie jest bowiem rzeczą sądu procedującego w kwestii incydentalnej, a dotyczącej stosowania środków zapobiegawczych, stałe kontrolowanie sytuacji rodzinnej oskarżonego (por. postanowienie SA w Katowicach z 29.02.2012., II AKz 123/12, Legalis 486834).

Z tych wszystkich względów i na mocy powołanych przepisów Sąd Apelacyjny orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.